

— Да вървимъ! Азъ знамъ, какво правя! Напрѣдъ, ни крачка назадъ!..

Търгнала лиса напрѣдъ, заскачали зайцитѣ слѣдъ нея, изгубили и ума и дума. Кждѣ отиватъ сами не знаятъ.

Вълкътъ лежеше на поляната отслабналъ и изнемощелъ отъ гладъ. Отъ далече той приличаше на нѣкакъвъ захвърленъ старъ парцалъ.

Вървятъ зайцитѣ подиръ лисицата и всѣки за себе си мисли.

— Ще се случи нѣщо...

И никой не смѣе назадъ да се върне. Щомъ се пораспрѣснатъ лисицата мине отъ самъ, мине оттатѣкъ и ги събере като овчаръ стадото си.

Дойдоха до поляната. Тамъ при липата нѣщо сиво се мѣрна—вълка лежи. Като го видѣха зайцитѣ поискаха да бѣгатъ, но лисицата имъ извика...

— На мѣсто!.. Никой да не смѣе да шавне! Зайцитѣ замрѣха на мѣстата си.

Вълкътъ повдигна глава, разгледа наоколо съ потъмнѣлитѣ си очи. Какво е това? Не сънували — наврѣдъ зайци и зайци! Свѣтъ му се зави на вълчо. Съ мжка пружи той прѣднитѣ си крака и се опрѣ на тѣхъ.

Кумица лисица пристѣпи тихо прѣдъ него, поклони му се и каза.

— Потърпи куме не шавай! Що е попово—то е готово!..

И тя му подмигна съ око.

— Какво има? — изрѣмжа вълчо.

— Слушамъ вълчо, че миръ не си давалъ на тия клетници. Това не е хубаво. Ний дойдохме да се обясниме съ тебе...

Гледатъ зайцитѣ вълкътъ не шава. Това ги окуражи.

— Отговаряй — казва лиса — чия е тая гора.

— Чия е — на мечката, на баба Тодора...

— Тя ли те постави да ѝ вардишъ имота?

— Тя, ами кой...